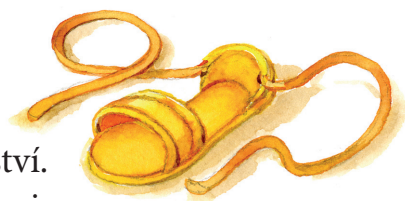

Iásón

Iásón byl synem krále žijícího ve vyhnanství. Otec ho dal vychovat moudrému Kentaurovi, bytosti podobné člověku i koni.

Iásón žil v Kentaurově jeskyni a naslouchal jeho moudrým slovům. Cvičil se ve střelbě z luku, v zápasu. Stal se z něj silný, mrštný mladík. Když mu bylo dvacet let, vydal se do města, odkud byl vyhnán jeho otec a kde vládl jeho strýc.

Cestou spatřil Iásón u rozvodněné řeky stařenku.

„Mladíku, pomoz mi na druhý břeh,“ prosila.

Iásón vzal starou ženu do náruče a přebrodil řeku. Ani si nevšiml, že v blátě ztratil jeden z opáneků. Když stařenku postavil na suchou zem, zmizela. Byla to bohyně Héra, manželka vládce bohů, která chtěla vyzkoušet mladíkovu povahu. Když se přesvědčila, že má dobré srdce, rozhodla se, že jej bude chránit.

O tom ale Iásón neměl ani tušení! Došel do města, jednu nohu obutou, druhou bosou. Oblečen byl do pardálí kůže, v ruce nesl dva oštěpy.

Když ho spatřil strýc, král Pelias, zděsil se. Znal věštbu, podle níž ho má zničit muž s jedním střevícem. Hned se začal mladíka vyptávat, kdo je a odkud přichází.

Iásón se představil a zmínil se o svém nároku na trůn. „Můj zemřelý otec měl zde vládnout a já jsem jeho jediný syn!“

„Ovšem, ovšem, s tím souhlasím,“ kýval lstivý král. „Postoupím ti své místo, ale až mi splníš přání. Každou noc se mi zjevuje stín Frixia, našeho příbuzného, a žádá, abych přivezl do Řecka z Kolchidy zlaté rouno. Jeho duše prý do té doby nenalezne klid. Jel bych pro ten poklad sám, ale jak vidíš, jsem starý a slabý.“

Iásón, který nevěděl, do čeho se pouští, souhlasil. Dal svolat největší řecké hrdiny, aby se k němu přidali. Lodi, kterou nechal postavit, dal jméno Argó, podle jejího tvůrce. Plavci si pak začali říkat argonauti.

Před odjezdem byla uspořádána oběť na počest boha Poseidóna a všech mořských bohů. Ti jim přáli: cesta pod napjatými plachtami ubíhala

rychle. Ale byly i chvíle, kdy padesát veslařů padalo únavou, protože ani vánek nezavál...

Často byli argonauté v nebezpečí: ohrožovaly je blesky a vichřice, kameny, které vrhali obři, žijící na ostrovech. Trápil je hlad i žízeň, museli proto po čase přistát u jakéhosi skalnatého břehu. Našli pramen a začali k lodi nosit pitnou vodu, když se před nimi objevil slepý stařec.

„Pohledte na mne,“ volal, „jsem Fíneus, jistě znáte můj příběh...“

Plavci kývali. Věděli, že Fíneus, nadaný věšteckým duchem, své věštby zneužíval a byl za to potrestán. Bohyně pomsty ho zbavila zraku a poslala Harpyje, ptáky s hlavami stařen, aby mu braly od úst jídlo.

„My tě nakrmíme,“ řekl jeden z mužů a podal ubožákovi misku pečeného masa. Jen ji Fíneus zvedl, objevily se Harpyje, slétly se ke starci a pařáty mu braly z misky jídlo.

Muži vytáhli zbraně a jejich lesk ohyzdné ptáky zahnal. Stařec se konečně mohl najíst...

„Děkuji vám, snad už jsem zbaven trestu,“ řekl. „Zlatem vás odměnit nemohu, zato dobrou radou. Víím, kam jedete, a je to zlá cesta. Nejprve připlujete k Symplegádám. Jsou to dvě skály, které se pohybují, srážejí. Vypusťte mezi ně holubici. Když proletí, rychle veslujte za ní, tak projedete a skály vás nerozdrtí.“

„A co země zlatého rouna, jak se tam dostaneme?“ zeptal se Iásón.

„Pojedete přímo na východ. Královský palác uvidíte zdálky, má mnoho věží. U něj je háj zasvěcený bohu Áreovi, tam hlídá zlaté rouno ještěr, drak, který nikdy nespí. Získat rouno nebude snadné. Ale můj vnitřní zrak mi napovídá, že máte na své straně bohyni Héro... a že vám také přispěje bohyně Afrodíta.“

Plavci Fíneovi poděkovali a nastoupili na loď. Podle starcovy rady vypustili holubici a za ní propluli mezi zrádnými skalami, třebaže se je vír pokoušel stáhnout do hlubin. Jen ozdobu kormidla ulomily Symplegády!

Než odpluli do Kolchidy, nalodili na jednom z ostrůvků čtyři mladíky. Byli to synové zesnulého Frixe a jeho ženy Chalkiopé.

„Ztroskotali jsme a vlny nás vyvrhly na tento ostrov. Prosíme, vezměte nás do Kolchidy!“

Iásón rád mladíkům vyhověl, dal jim jídlo i nové šaty. Když přistáli v zemi zlatého rouna, přivítala je královna Chalkiopé. Děkovala plavcům za záchranu synů. K díkům se připojil i král Aiétés. Děkovala i královská dcera Médea. Ta nemohla spustit oči z Iásóna. Na první pohled se do urostlého hrdiny zamilovala. Zdál se jí krásný jako mladý bůh...

